USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: N. Q. V.**, zastoupen Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou, se sídlem Labská 137/17, Děčín, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 3293/VL - 20 - C07 - 2004 ze dne 9. 2. 2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 38/2005 - 28 ze dne 31. 8. 2006,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž nebyl stěžovatelovi udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“), a nebyly na něj ani vztaženy překážky vycestování podle § 91 téhož zákona.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že soud dospěl k nesprávnému závěru, pokud souhlasil s hodnocením žalovaného, který rozhodl, že neexistují důvody k udělení azylu, a to jak ve smyslu § 12 zákona o azylu, tak ani podle ustanovení § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Stěžovatel uvedl, že zejména nesouhlasí se závěrem soudu, že nebyly v řízení zjištěny konkrétní skutečnosti svědčící o tom, že by byl stěžovatel pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, případně že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Stěžovatel poukázal na to, že ve své výpovědi před žalovaným uvedl, že ve Vietnamu nejsou dodržována lidská práva. Konkrétně měl stěžovatel problémy s policií, která vůči němu zasahovala brutálním způsobem při výslechu, který se konal z důvodu, že byl podezřelý z vraždy.

Proto se rozhodl zemi opustit. Podle stěžovatele tyto důvody naplňují podmínky udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Stěžovatel se proto domnívá, že řízení trpělo vadou spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, a soud, který ve věci rozhodoval, měl proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Uplatňuje tedy důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Nejvyšší správní soud k tomu poznamenává, že se se subsumpcí stěžovatele pod zákonný důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. neztotožňuje, neboť svým obsahem brojí proti právnímu posouzení krajského soudu. Stěžovatel totiž nenamítá v kasační stížnosti nedostatky ve skutkových zjištěních (v podstatě tvrdí, přihlédne-li Nejvyšší správní soud k obsahu správního i soudního spisu, stále to, co tvrdí od začátku řízení a co nebylo v řízení zpochybněno), namítá mnohem spíše způsob, jakým žalovaný a posléze soud skutkové okolnosti uváděné stěžovatelem vyhodnotil právně. Z tohoto hlediska je tedy třeba chápat stěžovatelovu kasační námitku jako uplatnění důvodu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nicméně i tak jde o přípustný důvod ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:
a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že k důvodům kasační stížnosti ve vztahu k důvodu

zamítnutí stěžovatelovy žádosti o azyl žalovaným může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že otázkou azylové relevance tvrzeného nekorektního postupu policejních složek ve vazbě na trestní obvinění žadatele o azyl, se obšírně zabýval zejména ve svém rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 3 Azs 301/2004 - 76 (srov. www. nssoud.cz), na který odkázal ve svém rozhodnutí i krajský soud. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval, že postupy policie, které mají za cíl zjistit původce nepolitického závažného trestného činu, samy o sobě nemohou být považovány za azylově relevantní jednání, protože postrádají azylově relevantní motivaci (intenci danou motivy pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu). Tento azylově relevantní prvek postrádá zjevně i stěžovatelův případ.

Pokud stěžovatel argumentuje brutalitou policie při výkonu služebních úkolů, Nejvyšší správní soud poukazuje na svůj rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, kterého se krajský soud rovněž dovolává. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud vyložil, že tvrzené potíže s policisty či jinými správními orgány nelze chápat ipso facto za důvod podřaditelný pod ustanovení § 12 zákona o azylu, pokud se žadatel o azyl nepokoušel své potíže, resp. namítané protiprávní jednání na něm páchané, řešit prostřednictvím stížnosti nadřízeným orgánům. Nelze tak totiž posoudit otázku případné přičitatelnosti jednání orgánu, které žadatel o azyl pociťuje jako důvod k opuštění země původu, státu.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu